

Szókimondó - Horn Gyula dilemmáim

2013 szeptember 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nem hatódtam meg a németek Horn Gyula el?tti ájulancaitól. Az európai baloldali túlsúly választási kampányfogásának tartom, mint ahogyan az volt a Tavares-jelentés is.

Ugyan, gyerekek, mondták egymás közt a zöldek, a pirosak, a lilák meg a szivárványlók, segítsünk ezeken a szegény magyar hernyatag balliberálisokon, mibe kerül ez nekünk?

Legföljebb két repül?jegybe, azt is kormányunk fizeti.

E sorokat nem Horn Gyula ellen írom. Írhatnám, mert aki bármily formában közszerepl? volt, arra nem vonatkozik a holtakról vagy jót, vagy semmit. Nem ezért tartózkodok az ítélkezést?l, és csupán er?sen kételkedve kérdezek, hanem azért, mert Horn Gyula múltjának egyik fontos pillanata sem tisztázott. A németek országuk egyesít?jeként ünneplik, mert elszamaradtak.

Aki élt a szovjet diktatúra idején, akár a Lajtán innen vagy túl, ép ésszel tudnia kellett, hogy helytartó külügyminiszter nem dönthetett efféle kardinális kérdésben. Ajnározásuk, „Európa h?sének” titulálása emiatt olyan, mintha a kecskeméti városháza falára nem két tervez?je, Lehner Ödön és Pártos Gyula nevét írnák ki, hanem Sóvárgó II. János kiskunmajsai kubikosét, aki a homokot talicskázta a m?emlék épülethez.

Úgy képzelik, hogy reggel jobb lábbal ébredt Horn Gyula? És a K-vonalon fölhívta miniszterelnökét: Mikikém, ugyan szólj már oda a Kremlbe, ma átvágom a szögesdrótokat az osztrák határon! Máskülönben brezsnyevileg csókoltatom Mihail Szergejevicset!

Arról nem beszélve, hogy ha valakit ünnepelni lehetne ezért a kétségtelenül történelmi eseményért, én mint naiv, tudatlan kortárs, Németh Miklós miniszterelnököt ünnepelném, és f?leg a makacsul itt ragadt trabantos-wartburgos kelet-német turistákat, akikkel nem lehetett mit kezdeni.

Ennél a blöffnél is súlyosabb dilemma azonban: mit m?velt 1956 novembere és 1957 júniusa között? Úgyis mint pufajkás karhatalmista.

Kulcsfigurája volt az 1956-ot eláruló, lever? MSZMP-nek, majd az átmenetet és a jogfolytonosságot testesítette meg a hazaáruló MSZMP és utódpártja az MSZP között, amely pártkatyvasz ezúttal a nemzetközi nagyt?kének árulta ki az országot. Vagyis lényegében megmaradt annak, ami mindig is volt.

Nagy emberek a történelem szeszélyének köszönhet?en születnek. Ám ehhez a szeszélyhez a személynek is alá kell játszania. Egy negatív példa: a weimari demokrácia és a Párizs környéki békék el?készítették Hitler számára a terepet, s ? a megfelel? pillanatban meg is ragadta a lehet?séget. Pozitív ellenpélda: Pálffy, a Habsburgok tábornoka kihasználta a történelmi lehet?séget, és 1711-ben békét kötött Károlyival, a magyarok javára. Bajcsy-Zsilinszky Endre féktelen indulatában agyonl?tte Áchim András parasztvezért, de kés?bb szembefordult Bárdossyval, a háborúpártiakkal, vezéregyénisége lett az újvidéki vérengzés számonkérésének, revolvergolyókkal fogadta a németeket, és a nyilasok kivégezték.

A kezdetben szélsőségesen nacionalista Bethlen István konszolidálta az országot Horthy miniszterelnökeként, megfékezte a szélsőbal és szélsőjobb erőket, nyilasellenes, náciellenes, háborúellenes hazafi volt. Nem értékelik kellően tisztességét és zsenialitását. A Nyugat ünnepelte Telekit áldozatos hősi haláláért, a becsület jelképe, nemzeti hős lett. Máig krauszozzák. Nagy Imre kommunista szörnyetegként kezdte hazai pályafutását, életével váltotta meg múltját. Érdekes módon a jobboldali hősöket nem méltatják máig sem.

Mit óbégattok? Horn Gyula mitől különb, mint a fentebbiek? Nyomukba sem ér. De temetésével legalább lehetőséget adott arra, hogy Orbán Viktor ismét bebizonyítsa: nagy formátumú politikus.

Szalay Károly - demokrata.hu

Ajánló